# Temps Ordinari - Vint-i-unè diumenge

Per Administrador el dg., 23/08/2015 - 09:00

Jos 24, 1-2a. 15-17.18b
Ef 5, 21-32
Jn 6, 60-69

*1- Tots nosaltres som creients, evidentment, altrament no seríem aquí. Però la nostra fe segueix un procés: ens ha calgut recórrer tot un camí per arribar a ser el que som.*
Nosaltres, gairebé tots, vam rebre la fe a través els nostres pares. I, mentre som petits o molt joves, no sabem massa de què va la cosa.
Però, un cop ja més grans, arriba un moment en què comprenem millor que significa creure en Jesús. Ens adonem que seguir l'evangeli no és un joc de nens, sinó que és una formidable aventura que demana un compromís seriós. I, llavors, cal fer una opció: és l'hora de decidir-se.
És, sens dubte, un moment clau en la nostra vida de creients. És el moment de decidir de veritat, si accepto conscientment de seguir Jesús o si me n'aparto. Aquesta és la grandesa i la responsabilitat de ser lliures: jo puc refusar Jesús, puc dir no a Déu. I Ell no em forçarà mai. Perquè Ell no vol esclaus, sinó seguidors lliures.

*2- L'evangeli d'avui ens presenta un d'aquests moments clau per a la vida de molts dels qui seguien Jesús. Ell els ha parlat amb molta claredat què significa ser deixeble seu. I la decisió de la majoria és abandonar-lo*.

I fixem-nos que ara no es tracta dels fariseus o mestres de la Llei que ja eren contraris a Jesús, sinó de la gent que havia estat atreta per Ell: que l'admiraven i el seguien. Són aquests els qui ara entren en crisi i l'abandonen.
De vegades, pensem que l'abandó de les pràctiques religioses i, fins i tot de la mateixa fe, és un fenomen modern. Però l'evangeli d'avui ens fa veure que això s'ha donat des dels primers temps del cristianisme. Jesús és el primer que ja va fracassar.
És també el problema de molts pares creients d'avui dia. Han fet tot el possible per transmetre, de paraula i amb l'exemple, la fe als seus fills.
I resulta que quan aquests tenen edat per decidir-se, no volen seguir l'herència que els han deixat i abandonen la fe. Això, evidentment, és un motiu de tristesa i sofriment per a aquests pares.

*3- També ho fou per a Jesús, tal com hem vist en el relat evangèlic. Però ens cal aprendre d'Ell. Jesús, malgrat tot, no va abandonar la partida sinó que va continuar essent fidel al Pare fins que va aconseguir el seu objectiu: la salvació de tots els homes i dones.*
També els pares que es troben en aquesta situació, han de continuar essent fidels al Senyor: pregar i donar exemple als fills vivint amb coherència la seva fe.
La resta ja la farà el Senyor en el moment oportú. I poden estar ben segurs, aquests pares, que cap de les seves llàgrimes i pregàries es perdrà. Ni una.

*4- L'evangeli també ens fa veure que no tots van abandonar Jesús. Ell fa una pregunta als seus deixebles i també me la fa a mi: "vosaltres també em voleu deixar?"*

Preguntem-nos molt sincerament si podem donar la mateixa resposta que va donar Pere: "Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna i nosaltres hem cregut"
És un acte de confiança en Jesús. És creure que allò que ha trobat en Jesús, no ho trobarà en ningú més. És creure que Ell no ens fallarà mai. Els homes sí que sovint fallen: però Jesús, no. Ell és aquell que no falla mai.
Preguntem-nos si creiem de veritat que només Jesús té paraules de vida eterna. Davant nostre se'ns ofereixen molts camins: alguns enganyosos, que no porten pas a la vida, sinó a la mort.
Jesús no força mai la nostra llibertat, però ens ofereix el seu camí. Un camí que ens impulsa a estimar, a sentir-nos tots germans, a treballar per millorar el nostre entorn.
Quina resposta li dono?
Jo haig de voler seguir Jesús, no pas perquè sempre ho he fet així o perquè és la tradició de la meva família. Jo vull seguir-lo per opció personal.
I, precisament per això, perquè és una opció lliure, donarà sentit a tota la meva vida i serà llavor de vida eterna. Per a mi i per a tots els qui m'envolten.

*Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B."*** *Editorial Claret, 2005*